

Розамунде

ПИЛХЕР

*Сняг през
април*

Copyright © 1972 by Rosamunde Pilcher
Snow in april

Фотография на корицата

© Evgeniymeyke | Dreamstime Stock Photos & Stock Free Images

© Жана Тотева, превод, 2013 г.

© Станислав Иванов, корица, 2013 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2013 г.

ISBN 978-954-398-311-7

Розамунде

ПИЛХЕР

*Сняг през
април*

Превод от английски
Жана Тотева

Книгоиздателска къща **trud**
София, 2013

1.

Керълайн Клайбърн лежеше лениво във ваната и слушаше радио, обгърната от облак ароматна пара, с коса прибрана в плувната си шапка. Банята беше огромна – като всички стаи в тази разкошна къща. Преди помещението представляваше стая за обличане, но Даяна реши, че хората вече не използват стаи за обличане и изобщо не се нуждаят от тях, затова я изтърбуши и оголи до тухла, а после повика водопроводчици и дърводелци, натъкми я в розов порцелан и дебел бял килим, и окачи на прозорците дълги до пода сатенирани завеси. Имаше ниска масичка със стъклен плот за солите за вана, за списанията и за големите яйцевидни розови сапуни, ухаещи на рози. Имаше и рози – по френските кърпи и по постелката, на която лежаха халатът на Керълайн, чехлите, радиото и една книга, която тя беше започнала и зарязала.

Радиото свиреше валс. Едно-две-три, едно-две три, въздишаха цигулките, извиквайки видения на бални зали с палми в саксии, на джентълмени с ръкавици и на възрастни дами, седящи на позлатени столове, поклащащи глави в такт с красивата мелодия.

Ще облека новия костюм с панталоните, помисли си тя. После си спомни, че едно от златните му копчета беше паднало от жакета и сега, по всяка вероятност, беше изгубено. Разбира се, би било напълно възможно да се потърси копчето, да се вдене игла и да се зашие. Операция, която би отнела не повече от пет минути, но беше далеч по-лесно да не се прави. Вместо това можеше да облече тюркоазния кафтан или червената кадифена мини рокля, с която, според думите на Хю, приличаше на Алиса в Страната на чудесата.

Водата започна да изстива. Тя завъртя крана на топлата вода с палеца на крака си и си каза, че в седем и половина ще излезе

от ваната, ще се изсуши, ще се гримира и ще слезе долу. Щеше да закъснее, но какво от това? Всички ще я чакат, събрани на групички около камината. Хю в кадифен смокинг, който тя тайно мразеше, и Шон, стегнат в аления си пояс. И семейство Халдейн ще бъдат там – Илейн, доста напреднала с второто си мартини, и Паркър, с неговия хитър, многозначителен поглед, – и почетните гости, бизнес партньорите на Шон от Канада, господин и госпожа Гримандъл или нещо такова. И след една приемлива пауза, всички щяха да се преместят на масата за вечеря – при супата от костенурка и месното асорт, за чието приготвяне Даяна беше отделила цялата сутрин, и сензационния пудинг, който вероятно щеше да бъде поднесен в пламъци, под акомпанимента на възклицания от рода на „ооох“, и „ааах“ и „Скъпа Даяна, как го правиш?!“

От мисълта за цялата тази храна, както обикновено, ѝ се повдигна. Чудно нещо. Стомашните проблеми по правило бяха проблем на много възрастните хора, на лакомниците или на бременните. С двадесетте си години Керълайн не можеше да се класира в нито една от тези групи. Тя дори не се чувстваше точно зле, просто никога не се чувстваше добре. Може би следващия вторник – не, седмицата след този вторник, – трябваше да отиде при лекаря си. Представи си как се опитва да обясни. *Ще се омъжвам и непрестанно се чувствам зле. Видя усмивката му, бащинска и разбираща. Предсватбена нервност, съвсем естествено е, ще ви дам успокоително...*

Валсът постепенно заглъхна и говорителят започна да чете новините в седем и половина. Керълайн въздъхна, издърпа запушалката, преди да се поддаде на изкушението отново да се потопи в наслада, излезе от ваната и стъпи на постелката. Изключи радиото, изсуши се надве-натри, облече си халата и отиде до спалнята си, оставяйки мокри стъпки по белия килим. Седна пред драпираната си тоалетка, смъкна шапката и без никакъв ентузиазъм се вгледа в триизмерното си отражение. Косата ѝ беше дълга, права, много светла и висеше от двете страни на лицето ѝ, досущ като два копирени пискюла. Не

беше красиво лице в общоприетия смисъл на думата. Прекалено високи скули, възширок нос, голяма уста. Тя знаеше, че може да изглежда както грозна, така и красива, и само очите ѝ, дълбоко поставени, тъмнокафяви, с дълги гъсти мигли, неизменно привличаха вниманието, дори и сега, когато беше смазана от умора.

(Спомни си Дринан и нещо, което той някога, отдавна, много отдавна, бе казал. Спомни си как хвана главата ѝ в ръцете си, извърна лицето ѝ към своето и промълви: „Как е възможно да имаш момчешка усмивка и женски очи? И при това очи на влюбена жена?“ Седяха на предната седалка на колата му, а отвън беше много студено и валеше. Спомни си и шума на дъжда, тиктакането на часовника на таблото, усещането на ръката му, обгърнала брадичката ѝ... но все едно че си припомняше случка от книга или от филм, случка, на която бе станала свидетел, без да участва в нея. Все едно се бе случило на друго момиче.)

Взе четката с рязко движение, прибра косата си с ластик и започна да гримира лицето си. Тъкмо когато стигна до средата, в коридора се чува стъпки, омекотени от дебелия килим. Някой спря пред вратата ѝ и лекичко почука.

– Ехо?

– Може ли да вляза?

Беше Даяна.

– Разбира се.

Мащехата ѝ вече бе облечена в бяло и златисто, пепелно русата ѝ коса имаше форма на раковина, пронизана от златен фуркет. Тя изглеждаше, както винаги, красива, стройна, висока, безупречно спретната. Сините ѝ очи, подчертани от тена, който поддържаше с редовни сесии с кварцова лампа, бяха една от причините толкова често да я бъркат със скандинавка. И наистина, тя притежаваше онази щастлива способност да изглежда добре както в обикновен скиорски екип, така и във вечерна рокля, както сега – облечена и готова за една изключително официална вечер.

– Керълайн, ти изобщо не си готова!

Керълайн започна да прави сложни движения с четчицата си за мигли.

– Готова съм наполовина. Знаеш колко бърза мога да бъда, щом веднъж започна – каза тя. – Може би това е единственото нещо, което научих в театралната школа и което ще ми бъде от трайна полза. Да си гримираш лицето точно за една минута.

Тя изрече тези думи, без да се замисли и веднага съжали за тях. Театралната школа все още беше забранена тема, що се отнасяше до Даяна, и тя се наежи още при самото ѝ споменаване.

– В този смисъл, може би двете години, които прекара там, не са напълно загубени – каза тя хладно.

Керълайн се почувства съкрушена и не ѝ отговори.

– Както и да е, няма нищо спешно – продължи Даяна. – Хю е тук, Шон ще му даде питие, но Лундстрьом ще закъснеят малко. Тя телефонира от Коноут, за да каже, че Джон е задържан на съвещание.

– Лундстрьом. Така и не мога да запомня името им. Все ги наричам Гримандъл*.

– Това не е честно. Ти дори не си ги виждала.

– А ти?

– Да, и те са много мили.

Тя започна демонстративно да разчиства след Керълайн, обикаляйки спалнята ѝ – съеши обувките, сгъна един пуловер, вдигна мократа хавлия, която лежеше по средата на пода, сгъна и нея и я отнесе обратно в банята, откъдето Керълайн можеше ясно да я чуе как полага усилия да изчисти ваната, как отваря и захлопва вратичката на шкафа с огледалото, несъмнено за да постави обратно на мястото му бурканчето с крем.

– Даяна, на какво съвещание е господин Лундстрьом? – извиси глас тя.

– Моля? – Даяна се появи отново и Керълайн повтори въпроса си.

* От англ. „неприветлив, мрачен, зловец“ – бел. прев.

– Той е банкер.

– Участва ли в новия бизнес на Шон?

– О, и то много активно. Всъщност, той го финансира. Точно за това дойде тук, за да се уточнят последните детайли.

– Значи, всички трябва да бъдем много очарователни и благовъзпитани.

Керълайн стана, смъкна халата си, остана гола и започна да си търси дрехи.

Даяна седна на края на леглото ѝ.

– Толкова голямо усилие ли ще ти коства? Керълайн, ти си страшно слаба. Наистина, прекалено слаба, трябва да се опиташ да качиш някой и друг килограм.

– Добре съм си. – Тя извади някакво бельо от препълненото чекмедже и започна да го облича. – Просто такава ми е физиката.

– Глупости. Ребрата ти се броят. И ядеш по-малко и от врабче. Дори и Шон го отбеляза онзи ден, а ти знаеш, че обикновено не е особено наблюдателен.

Керълайн надяна един чорапогащник.

– И тенът ти е много лош, толкова си бледа! – продължи Даяна. – Забелязах го още с влизането си. Може би трябва да започнеш да взимаш желязо.

– От това не почерняват ли зъбите?

– О, откъде си чула тези бабешки приказки?

– Може би има нещо общо с това, че се омъжвам. Да напишеш сто петдесет и три благодарствени писма!

– Не бъди неблагодарна... о, между другото, обади се Роуз Кинтри, чудеше се какво би искала за подарък. Предложих онези чаши, които видя на „Слоън Стрийт“, нали се сещаш, онези, с гравирани инициали. Какво ще облечеш тази вечер?

Керълайн отвори гардероба си и свали първата рокля, която ѝ попадна под ръка – оказа се черна кадифена рокля.

– Това?

– Да. Харесвам тази рокля. Но трябва да облечеш черни чорапи с нея.

Керълайн я върна обратно и измъкна следващата.

– Тогава това? – Беше кафтанът, за щастие – не костюмът с панталона.

– Да. Очарователно. Със златните халки на ушите.

– Загубих ги.

– О, само *не тези*, които Хю ти подари?

– Не че наистина ги изгубих, просто съм ги забутала някъде и не мога да си спомня къде. Не се притеснявай. – Тя надяна през главата си тюркоазната коприна, мека като пух. – На мен не ми отиват обици, освен ако не съм с подходяща прическа. – Тя започна да закопчава малките копченца на кафтана. – Ами Джоди? Къде ще вечеря той?

– С Кейти, в сутерена, казах му, че може да вечеря с нас, но той иска да гледа някакъв уестърн по телевизията.

Керълайн разпусна косата си и леко я разчетка.

– Там ли е сега? – попита тя.

– Мисля, че да.

Керълайн се напръска отгоре-отгоре с първото шише парфюм, което ѝ попадна под ръка.

– Ако нямаш нещо против – каза тя, – аз ще отида първо долу, при него, за да му пожелаая лека нощ.

– Не се бави прекалено дълго. Лундстрьом ще бъдат тук след около десетина минути.

– Няма.

Слязоха заедно по стълбите. Докато се спускаха към салона, вратата на гостната се отвори и от нея се показа Шон Карпентър, понесъл червен съд за лед с форма на ябълка и стърчаща позлатена клонка на капака, служеща за дръжка. Погледна нагоре и ги видя.

– Няма лед – обясни той, а после спря, досущ като комедиант, разиграващ закъсняло изумление от тяхното появяване, и застина в средата на салона, за да наблюдава слизането им.

– О, колко сте прекрасни! Каква забележителна двойка великолепни дами!

Шон беше съпруг на Даяна, а на Керълайн се падаше... опеределенията ѝ варираха. Понякога го наричаше „съпруг на мащехата ми“. Или „пастрок на квадрат“. Или просто Шон.

Двамата с Даяна бяха женени от три години, но той обичаше да казва на хората, че я е познавал и обожавал от много по-отдавна.

– Познавах я в доброто старо време – казваше – и си мислех, че съм си опекар работата, но точно тогава тя замина за гръцките острови, за да купи някакъв имот, а след това ми писа, че се е запознала с онзи архитект и се е омъжила за него – за Джералд Клайбърн. Без пукната пара, с деца и ужасен бохем. Направо бях потресен.

Той обаче ѝ беше останал верен и бидейки по природа успяващ човек, бе завоювал успех и в ролята на професионален ерген – зрял, изтънчен мъж, извънредно търсен от лондонските домакини, с разписание на ангажиментите, запълнено с месеци напред.

Всъщност самотният му живот беше така забележително организиран и приятен, че когато Даяна, овдовяла и с две доведени деца, оставени на нейните грижи, се бе върнала в Лондон, за да се премести в своята стара къща, да събере разпокъсаните нишки от миналото и да започне живота си наново, плъзнаха различни слухове за това какво ще направи Шон Карпентър сега. Колко ли дълбоко се бе окопал в безгрижния ергенски живот? Дали – макар и заради Даяна – ще предаде независимостта си и ще улегне в монотонния живот на обикновения семеен човек? Ключоарите силно се съмняваха в това.

Но те си правеха сметките без Даяна. Тя се върна от Афрос дори по-прекрасна и желана от всякога. Сега вече бе на тридесет и две и в разцвета на красотата си. Шон предпазливо започна да подновява тяхното старо приятелство и само за няколко дни бе сразен. След седмица я помоли да се омъжи за него и после ежеседмично повтаряше предложението си, докато накрая тя прие.

Първото нещо, което Даяна го накара да направи, беше да поднесе самолично новината на Керълайн и Джоди.

– Аз не мога да бъда баща – обясни им той, крачейки по килима на гостната. Усещаше как се зачервява и поти под ясните им и необичайно еднакви погледи. – Във всеки случай, просто не знам как. Но бих искал да чувствате, че винаги можете да се опрете на мен, да ме ползвате като довереник или може би като финансист... в крайна сметка, това е вашият дом... И аз бих искал да чувствате...

Той се оплете, проклинайки Даяна, защото го бе поставила в такава неловка ситуация. Искаше му се тя да беше оставила нещата на самотек и да даде възможност на отношенията му с Керълайн и Джоди да се развият бавно и естествено. Но Даяна беше нетърпелива по природа, обичаше всичко да е уредено ясно и просто, и искаше да бъде уредено ясно и просто на мига.

Джоди и Керълайн наблюдаваха Шон със съчувствие, но не казаха и не направиха нищо, за да му помогнат. Харесаха го, но виждаха, с ясният поглед на младостта, че Даяна вече го върти на малкия си пръст. Той говореше за Милтън Гардънс като за техен дом, докато за тях домът беше, и винаги щеше да бъде, онзи бял правоъгълник, подобен на бучка захар, стърчащ високо над синьото Егейско море. Но него вече го нямаше, бе потънал без следа в обърканото минало. Това, което Даяна щеше да реши, за кого щеше да избере да се омъжи, не беше тяхна работа. Все пак, ако трябваше да се омъжи за някого, те щяха да се радват, ако се спреше на щедрия и мил Шон.

Сега, докато Керълайн минаваше покрай него, той застана встрани, изискано и официално, леко насмешливо, хванал кофата за лед в ръце, сякаш държеше жертвоприношение. Ухаеше на „Брут“ и на чистата миризма на прано бельо и Керълайн си спомни наболата брада на баща си и сините работни ризи, които той предпочиташе да облича направо от въжето за постиране, без никакво гладене. Спомни си още караниците и споровете, в които двамата с Даяна весело се втурваха, и от които баща ѝ винаги излизаше победител! И отново, и отново се чудеше как една и съща жена може да се омъжи за двама толкова различни мъже.

Слизането в сутерена и в царството на Кейти беше като да преминеш от един свят в друг. Горе бяха пастелните килими, свещниците, тежките кадифени завеси. Долу всичко тънеше в безпорядък, непланирано, естествено и весело. Карираният линолеум бе послан с ярки черги, по завесите имаше зигзагообразни мотиви и листа, всяка хоризонтална повърхност носеше своя товар от снимки, пепелници от китайски порцелан, донесени от забравени морски курорти, нарисувани раковини и вази с пластмасови цветя. В тон с цялата картинка в огнището гореше червеникав огън, а пред него, свит в едно вехто кресло, с поглед, прикован в трептящия телевизионен екран, седеше братчето на Керълайн, Джоди.

Носеше джинси и тъмносино полон, очукани кларкове, и без никаква определена причина, окъсана капитанска шапка, с няколко размера по-голяма от главата му. Вдигна поглед при влизането ѝ, после веднага го насочи обратно към екрана. Не искаше да пропусне нито един изстрел, нито една секунда от екшъна.

Керълайн го избута малко и се настани до него в креслото. След малко попита:

– Кое е момичето?

– О, някаква глупачка. Все се целува. От онези момичета е.

– Загаси го тогава.

Той се замисли, явно реши, че това вероятно е добра идея и се смъкна от креслото, за да натисне копчето. Телевизорът замря с лека въздишка. Той застана на килимчето пред камината, гледайки надолу към сестра си.

Беше на единадесет, чудесна възраст – не в най-ранното детство, но все още не толкова израснал, кльощав, нервен или нападнат от пъпки. Чертите му толкова много приличаха на нейните, че щом някой непознат ги видеше за първи път, веднага познаваше, че не могат да бъдат нищо друго, освен брат и сестра, но докато тя беше руса, косата на Джоди беше толкова ярко кестенява, че граничеше с рижото, и за разлика от нейните лунички, които се ограничаваха само по носа, тези на Джоди бяха навсякъде, пръснати като конфети, включително

и по гърба, врата и раменете му. Имаше сиви очи, а щом се усмихнеше – бавно, но обезоръжаващо, – се виждаха новите му зъби, пораснали на мястото на млечните, малко прекалено големи за лицето му и леко разкривени, сякаш се бутаха, за да си направят място.

– Къде е Кейти? – попита Керълайн.

– В кухнята.

– Ти вечеря ли?

– Да.

– Разбра ли какво има за ядене?

– Аз хапнах малко супа. Но не исках от другите неща, защото Кейти ми направи бекон с яйца.

– Искат ми се да бях хапнала и аз от тях, с теб. Видя ли Шон и Хю?

– Да. Качиха се горе. – Той направи гримаса. – Семейство Халдейн ще идват, пожелавам ти късмет.

Те се усмигнаха съзаклятнически. Мненията им за Халдейн определено съвпадаха.

– Откъде взе тази шапка? – попита го Керълайн.

Той беше забравил за нея. Свали я от главата си с леко смутено изражение.

– Просто я намерих. В стария дрешник, в детската.

– Беше на татко.

– Да, и аз така си помислих.

Керълайн се протегна и я взе от него. Шапката беше мръсна и разкривена, с петна от сол, а кокардата ѝ бе наполовина откъсната.

– Носеше я, когато отиваше в морето. Все казваше, че когато е подходящо облечен, се чувства достатъчно уверен, за да може, ако някой го наругае, защото е направил нещо погрешно, просто да го наругае в отговор.

Джоди се ухили.

– Помниш ли го как казваше разни такива неща?

– Някои от тях – каза Джоди. – Помня как четеше „Рики-Тики-Тави“.

– Ти беше съвсем малко момче. На шест годинки. Но го помниш.

Той отново се усмихна. Керълайн стана и постави старата шапка обратно на главата му. Козирката скри лицето му, зато̀а ѝ се наложи да се наведе, за да стигне под нея и да го целуне.

– Лека нощ – каза тя.

– Лека нощ – отговори Джоди, без да помръдне.

Никак не ѝ се искаше да го оставя. В подножието на стълбището се обърна. Той я гледаше настойчиво изпод козирката на нелепата шапка, а в очите му имаше нещо, което я накара да каже:

– Какво има?

– Нищо.

– Тогава ще се видим утре.

– Да – каза Джоди. – Разбира се. Лека нощ.

Като се качи отново горе, завари вратата на гостната затворена, а зад нея се дочуваше жужене на гласове. Кейти тъкмо окачваше едно тъмно кожено палто на закачалка, за да го сложи в гардероба до входния портал. Тя беше облечена в кафеникава рокля с престилка на цветчета – нейното отстъпление пред официалните вечерни партита. В мига, в който Керълайн изведнъж се появи пред погледа ѝ, тя драматично трепна.

– Ох, как ме стресна само!

– Кой дойде?

– Господин и госпожа Алдейн. – Тя тръсна глава. – Вече са вътре. По-добре се размърдай, закъсняваш.

– Просто отидох да видя Джоди. – Тя поостана с Кейти, тъй като не ѝ се искаше да се присъедини към партито, и се облегна на колоната. Представи си как се качва отново горе, пхва се в леглото и ѝ донасят варено яйце.

– Още ли гледа онези индианци?

– Не, не мисля. Каза, че има прекалено много целувки.

Кейти се намуси.

– По-добре да гледа целувки, отколкото цялото това насилие, казвам аз. – Тя хлопна вратата на гардероба. – По-добре да се чудят за какво е всичко това, вместо да ходят навън и да налагат старите дами със собствените им чадъри.

С тази многозначителна забележка на уста тя тръгна към кухнята. Останала сама, Керълайн не можа да намери никакви извинения, за да се забави още, затова прекоси салона, нагласи една усмивка на лицето си и отвори вратата на гостната. (Още едно умение, което ѝ остана от театралната школа – как да се появява на сцената.) Жуженето от бърбенето спря и някой каза:

– Ето я и Керълайн.

Гостната на Даяна, осветена за официалната вечеря, беше не по-малко ефектна от която и да е сцена. Трите дълги прозореца, гледащи към тихия площад, бяха драпирани в бледо, бадемовозелено кадифе. Имаше огромни, меки канапета, бежов килим и – великолепно съчетана със старите картини, ореховите шкафове и бюфета Чипъндейл, – масичка за кафе, италианска, от стомана и стъкло. Навсякъде имаше цветя и въздухът бе изпълнен с най-различни изтънчени и скъпи аромати: зюмбюли, „Мадам Роша“ и хаванските пури на Шон.

Те стояха, точно както тя си ги бе представяла, на групички около камината, с напитки в ръце. Но преди да успее да затвори вратата зад себе си, Хю се откъсна от едната група, остави чашата си и тръгна през стаята, за да я посрещне.

– Скъпа!

Той хвана раменете ѝ между ръцете си и се наведе, за да я целуне. После погледна в тънкия си като вафлена коричка златен ръчен часовник и с движението си показва колосания си бял маншет, прихванат с плетената златна верижка на копчето за ръкавели.

– Закъсня.

– Но Лундстрьом също още не са дошли.

– Къде беше?

– С Джоди.

– Тогава си извинена.

Той беше висок, много по-висок от Керълайн, строен, смугъл и с наченки на оплешивяване, от което изглеждаше по-възрастен от тридесет и трите си години. Носеше тъмносин вечерен смокинг и официална риза с ширити от избродиран галон, а очите му, под плътно очертаните вежди, бяха много тъмни и в този момент имаха изражение, в което се смесваха веселост, раздразнение и известно количество гордост.

Керълайн видя гордостта и се успокои. С Хю Рашли трябваше да се поддържа определено ниво и Керълайн прекарваше половината от времето си, борейки се с усещането за огромното си несъответствие. Иначе, за бъдещ съпруг, той беше във висша степен удовлетворителен, с успешна кариера на борсов посредник, удивително внимателен и загрижен, макар стандартите му понякога да се издигаха до ненужни висоти. Но вероятно точно това и трябваше да се очаква, защото то бе характерна черта на семейството му, а той, в крайна сметка, беше брат на Даяна.

Тъй като Паркър Халдейн имаше непоправима слабост към красиви млади жени, а Керълайн се явяваше една от тях, поведението на Илейн Халдейн към нея обичайно беше доста студено. Това не я тревожеше особено; първо, защото тя рядко се срещаше с Илейн, тъй както Халдейн живееше в Париж, където Паркър отговаряше за френския клон на голяма американска рекламна агенция, и идваха в Лондон само за важни срещи, на всеки два или три месеца. Това посещение беше един от тези случаи.

Второ, Керълайн не харесваше особено Илейн, което беше жалко, защото тя бе най-добрата приятелка на Даяна.

– Защо трябва винаги да си толкова рязка с Илейн? – често я питаше Даяна и Керълайн се бе научила да свива рамене и да отговаря: „Съжалявам“, защото всяко по-подробно обяснение би могло да причини само по-голяма обида.

Илейн беше хубава, изпъкваща жена, със склонност да се облича малко прекалено натруфено и претенциозно, нещо,